

Stimulerande kväll i Elektron

Flankerad av de båda dirigenterna, musikdirektörerna Olle Olsson och Sture Lidén, ses här Gnesta musiksällskaps kammarensemble: fr. v. Pelle Roos, Margareta Larsson, Christina Frohm, Jan-Erik Wårdemark och Bertil Pettersson. Cellisten och nytillskottet Bo Andersson, Solbacka, är inte med på bilden.

Gnesta musiksällskaps traditionella konsert ägde på måndagen rum på Elektron. Det har också blivit en tradition att strö rosor för de duktiga musikanterna och deras energiska och begåvade dirigenter, musikdirektörerna Olle Olsson och Sture Lidén. Låt oss genast konstatera, att den kulturella insats, som Gnesta musiksällskap utför är ovärderlig och borde vara inspirerande. Att en sådan relativt liten ort som Gnesta har ett så kunnigt musiksällskap är nästan sensationellt. Detta är inga överord, men det är inte helt säkert, att alla Gnestabor är medvetna om orkesterns kvaliteter. Vinterrusk håller förstas publikciffrorna nere, men en knappt halvbesatt salong på denna konsert är endast att beklaga.

"Fader" Haydns lilla Sinfonie n:r 27 inledde programmet. Den framfördes friskt och "säkert och med en nästan professionell stråkprecision. Särskilt känsligt formades det vackra andantet med det hos Haydn så vanliga pizzicatoackompanjemanget. I Telemanns Concerto för flöjt, stråkar och piano visade orkestern sig ha långt hunna kammarmusiker, vilket man också kunnat konstatera tidigare år. I Bo Andersson har orkestern en alldeles utomordentlig cellist, som man gärna vill höra mera av i solistsammanhang.

Konsertens senare del omfattade rysk, finsk och svensk musik och avslutades med anglosachsisk dans och festivitas. Peterson-Bergers sugande Böljebyvals hör man mest sjungas, men frågan är, om den inte mer kommer till sin rätt som orkesterstycke. Finns det överhuvud taget en vals inom den svenska musikkulturen, som kan mäta sig med denna? Orkesterns spelglädje var också påtaglig. Järnefelts berömda preludium och den roliga reelen Dancing on the Green föll också publiken i

Marschtemat ur Elgars Pomp and Circumstance bildade programmets slutvinjett och vid dess framförande kom man att tänka på färggranna processioner, gröna gräsmattor och pomp och ståt, alldeles som Elgar väl har avsett. Publiken var entusiastisk och applåderade t. o. m. på ryskt manér,

d. v. s. efter varje sats i de satsuppbyggda verken.

Under konsertens senare del släcktes ljuset till hälften i salongen. Ett alldeles förträffligt arrangemang, som tyvärr sällan tillämpas i konsertsalongerna.

En allt i allo stimulerande kväll!

Pierre.